

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 384/07
22.11.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене државне заједнице Србија и Црна Гора, Министарство одбране, Команда Војне поште ББ, Војна пошта ВВ, коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, вредност спора 383.635,21 динар, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Окружног суда у Краљеву Гж. 1516/06 од 16.11.2006. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2007. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ решење Окружног суда у Краљеву Гж.1516/06 од 16.11.2006. године и предмет враћа другостепеном суду ради поновног одлучивања по жалби тужене.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Рашкој П.1.бр. 574/05 од 26.06.2006. године у ставу првом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике зараде за период од 01.01.2001. па до 01.01.2004. године исплати укупан износ од 383.635,21 динар са законском затезном каматом на поједине износе и са датумима доспећа како је то ближе означено у наведеном ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 47.700,00 динара.

Решењем Окружног суда у Краљеву Гж. 1516/06 од 16.11.2006. године укинута је пресуда Општинског суда у Рашкој П.1. бр. 574/05 од 26.06.2006. године и тужба тужиоца против тужене одбачена због апсолутне ненадлежности суда.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија решење Окружног суда у Краљеву Гж.1516/06 од 16.11.2006. године због погрешне примене материјалног права са предлогом да се исто преиначи, тако што ће се одбити као неоснована жалба туженог а првостепена пресуда потврдити.

Испитујући побијано другостепено решење у смислу члана 399. и 412. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд Србије сматра да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на раду у Команди тужене Војне поште 8641, која се налази у склопу Војне поште 2977 Београд, у својству активног официра у чину заставника. Тужиоцу је у периоду од 01.01.2001. године па до 01.01.2004. године исплаћена мања зарада у износу од 383.635,21 динар.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и тужиоцу досудио утужени износ као накнаду штете исказану као разлику између исплаћене зараде и зараде на коју би тужилац имао право да су у буџету била обезбеђена средства за исплату ове зараде. Обзиром да тужена није обезбедила средства у буџету за исплату зараде тужиоцу у складу са Законом о војсци, одговорна је по ставу првостепеног суда за необезбеђење тих средстава а следом тога и за исплату штете у висини разлике између исплаћене и припадајуће зараде.

Другостепени суд усваја жалбу тужене, укида првостепену пресуду и тужбу одбацује због апсолутне ненадлежности суда. Изражава правни став да тужилац у суштини није тражио накнаду штете како то погрешно утврђује првостепени суд, него утврђење разлике у заради између исплаћене и по закону припадајуће зараде. Одлучујући о таквом захтеву, који не спада у судску надлежност, првостепени суд је по оцени другостепеног суда учинио битну повреду из члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП која представља процесни основ за укидање првостепене пресуде и одбацивање тужбе.

Ревидент у ревизијским разлозима основано указује на погрешно изражен процесни став другостепеног суда. И по оцени ревизијског суда за одлучивање о захтеву тужиоца постоји стварна надлежност судова опште надлежности. Спор по тужби је из судске а не управне надлежности. Из стања у спису и чињеничног навода тужбе јасно произилази да тужилац тражи штету. Штету у висини утуженог и првостепеном пресудом досуђеног износа која је за тужиоца настала у висини разлике између исплаћене зараде и зараде на коју би тужилац имао право по закону да је тужена обезбедила новчана средства у буџету за ту исплату. Како тужена није обезбедила та новчана средства тужилац сматра да је таквим поступањем узроковала штету за тужиоца у висини исплаћене зараде и оне на коју би тужилац имао право да је тужена за ту исплату обезбедила средства у буџету. Дакле, несумњиво је да је захтев усмерен на исплату штете и да је другостепени суд погрешно оценио жалбене разлоге и стање у спису и следом

на жалбу што је да је другостепени суд погрешно оценио жалбене разлоге и ставио у спису и следом тога погрешном применом процесних норми првостепену пресуду укинуо и тужбу одбацио. То даље подразумева да не постоје процесни услови из члана 361. став 2. тачка 2. и члана 376. став 2. ЗПП за укидање првостепене пресуде и одбацивање тужбе. О жалби тужене мора се одлучити на другачији Законом о парничном поступку прописан начин а не применом члана 376. став 2. ЗПП.

Разлози на којима другостепени суд заснива укидно решење и одлучује одбацивањем тужбе су пре свега разлози који се тичу основаности тужбеног захтева и они не могу бити и процесни разлог за одбацивање тужбе.

Погрешна примена члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП, резултирана је битном повредом учињеном у другостепеном поступку, која у смислу члана 406. став 1. ЗПП представља процесни основ за уважавање ревизије укидањем другостепеног решења и враћањем предмета другостепеном суду да у поновљеном поступку одлучи о жалби тужене на начин прописан проценим нормама из Закона о парничном поступку.

На основу изложеног одлучено је као у изреци ревизијског решења.

Председник већа – судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд